

Експертиза на якість освіти чи допит з пристрасстю?

Досить часто приходиться чути від своїх колег як після проведеної експертизи щодо визначення якості освіти за певними рівнями і спеціальностями, більшість гарантів лікують не тільки свою нервову систему, але й заводять свого психотерапевта. І це не просто балачки, а й дійсна реальність... Бо методи проведення експертизи нагадують процес допиту з пристрасстю, з певними підозрами, із залученням великої кількості інструментів бюрократії щодо підтвердження усього того, що дійсно немає ніякого значення для якості освітнього процесу. Сам гарант, в процесі експертизи, відчувається як злочинець, котрому увесь час потрібно доказувати, що він, як і група забезпечення освітньої програми, не зробили нічого кримінального, а тільки намагались як можна якісніше і досконаліше навчити своїх здобувачів всім тим передовим компетенціям, що має наразі наша держава, освітній процес, що постійно реформується, та інші сфери діяльності на рівні регіонів й закладів вищої освіти.

Досить часто запитували мене стейкхолдери задля чого ми їх примушуємо разом з нами відчувати отой негатив, що навколо кожної проведеної експертизи і переживати ті стреси, що і ми? Бо вони не мають часто досконалої техніки на своїх підприємствах, щоб з відео і звуком заходити на експертні зустрічі, а вимушені неодноразово доказувати, що вони дійсно надають нам й бази практики, й місця для працевлаштування, мають угоди з нами та різні інші напрями співробітництва на безкоштовній основі, на ентузіазмі (бо поки іншого шляху для співробітництва не існує). Та їм не потрібні такі експертні зустрічі, на яких вони, як свідки, мають щось доказувати!

Я вже не кажу за методики проведення відкритих зустрічей, на яких більшість з нас була присутня, щоб підтримати своїх колег, які проходять акредитації, з якими склалися довготермінові напрями співробітництва і не тільки зафіксовані на папері. І чи маємо ми змінювати свої підходи до співробітництва саме тим чином, що нам нав'язуються Національним агентством з якості освіти та диктуються експертними комісіями в процесі таких зустрічей? Це дуже суб'єктивна точка зору! І саме суб'єктивність – ось головний висновок, який виникає після отримання так званих «рекомендацій» (зауважень) в процесі проходження акредитації.

Так, наша вища освіта переживає складні часи. І замість того, щоб мотивувати та розвивати класичні школи, напрями, що склалися в кожному регіоні, які відомі далеко за межами України, робиться все те, що ніяк не сприяє ні іміджу нашої вищої освіти, ні дружнім партнерським відносинам між закладами освіти і Міністерством та Національним агентством з якості освіти. Саме останні повинні допомагати та підтримувати все те найцінніше, що має наразі вітчизняна освіта, та не знищувати все те, що ще й досі цінується у ближньому і далекому зарубіжжі, а саме - якість та професіоналізм нашої освіти! Не вбивати останнє, що ще залишилось у кожного колективу викладачів (гарантів та групи забезпечення) – повагу до себе, любов до своєї справи, щире ставлення до освітньої діяльності з тією самовіддачею і патріотизмом, що намагаємось виховати у кожного здобувача.

То ж тримаємось і сподіваємось донести, що ті, хто не вірить у свої сили і корисність своєї праці, то й ніколи не заставить повірити в це й інших. А певні спілкування із зарубіжними ЗВО у формальній і неформальній формі, дозволяють нам сказати, що наша вітчизняна вища школа є найкращою і з точки зору отримання професійних компетенцій у сфері вищої освіти і за людськими морально-етичними цінностями!